

i 1919's første Maaneder have ført Kontrol med Importen. Det blev imidlertid ikke gjort; der blev importeret Varer, som Landet ikke havde Brug for, og som det ikke var tjent med at modtage. Efter Krigens Afslutning var Forholdet jo dette, at der var meget lettere Adgang til at købe Luksusvarer i Udlandet end at købe virkelig solide Forbrugsgenstande, og da der var mange Penge mellem Folk, blev Luksusvarerne købt. En Del af dem var bestemt til Eksport, men Eksporten kunde ikke finde Sted, fordi, som jeg allerede har nævnt, Valutaen i de Lande, hvortil Eksporten var bestemt, ikke tillod det. Det er imidlertid ganske urigtigt at sige, at Udførselsforbudene i nogen Maade har virket til at trykke Kronens Købeevne ned. Hvad der ikke har været Brug for her i Landet, har man altid kunnet faa Udførselstilladelse for, men naar denne i nogle Tilfælde er nægtet, skyldes det udelukkende Forsyningshensyn og det, at man absolut havde Sikkerhed for, at hvis disse Varer gik ud af Landet, vilde der blive købt Varer af tilsvarende Beskaffenhed til højere Priser; og det kunde ikke være til Fordel for det danske Samfund. Men det virkelige Forhold var, at Eksportørerne praktisk talt ingen Adgang havde til at komme af med de Varer, som de havde købt i 1919, delvis med Spekulation for Øje. Den højtærede Minister nævnte Kaffen. Det er ganske rigtigt, at der paa et vist Tidspunkt laa betydelige Mængder Kaffe, meget mere Kaffe, end rimeligt var herhjemme, og denne Kaffe var sikkert ogsaa købt paa Spekulation; men det var ikke muligt at eksportere den med Fordel; de havde maattet lade den ligge, og til Trods for, at der var givet Udførselstilladelse, havde vi stadig Overskud af Kaffe. Det er ikke Tilfældet just nu, thi nu har vi efterhaanden faaet Kaffen forbrugt; ret beset har det ikke været generende for dansk Valuta, at man har haft denne Kaffe liggende.

Den højtærede Landbrugsminister gjorde nogle Bemærkninger om Kornloven. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, ikke mindst af Hensyn til Tiden, men kun anføre, at jeg maa anse hans Beregning af, hvilke Fordele Danmark vilde have haft ved at eksportere Byg og importere Majs i Stedet, for at være uholdbar; saa jeg kan ikke anerkende disse Tal. Hvis man skulde nærmere ind paa dette, og man fik det saa udførligt undersøgt, at man virkelig var i Stand til at bedømme Sagen, tror jeg ikke, at Danmark vilde have haft Fordel af at importere Majs og eksportere Byg til Gængæld. Jeg

føler mig fuldstændig overbevist om, at hvis man havde haft det, som jeg skønner er den højtærede Landbrugsministers Ideal, nemlig fuld Frihed med Hensyn til Priserne, vilde der være skabt en overordentlig vanskelig Stilling for det lille Landbrug, og dets Produktion vilde utvivlsomt have lidt betydeligt derved, men Kornloven er nu en Gang saaledes, som Rigsdagen har vedtaget den, og saaledes som alle Partier paa Rigsdagen har været medvirkende til at gøre den.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte endvidere, at jeg Brændselsspørgsmaalet vedrørende ikke havde andet at byde paa end Maksimalpriser paa Tørv. Det er en noget haardhændet Betragtning, den højtærede Landbrugsminister her anlægger, jeg vil dog tro, at han ved nærmere Eftertanke vil komme til en noget anden Opfattelse. Jeg ved ikke, om det er den højtærede Landbrugsminister bekendt, men jeg tør da i hvert Fald vedkende mig det, at den Indstilling, der er gjort til den høje Regering vedrørende Kulspørgsmaalet, er udarbejdet af mig personlig, og jeg fik nu af den højtærede Indenrigsminister at høre, at han havde fundet den saa vigtig, at der, straks efter at Indstillingen var gjort, blev holdt et Ministermøde om Sagen, og man var allerede gaaet i Gang med at prøve paa den Mulighed at faa Forstaaelse tilvejebragt paa de respektive Steder for det, der var fremført i Indstillingen. Jeg har dog altsaa noget andet at anføre end Maksimalpris paa Tørv, jeg kræver for øvrigt ikke Maksimalpris paa Tørv, det er alt for sent, at komme med Krav derom. Tiden er forpasset, Hr. Landbrugsminister, der skulde have været fastsat Maksimalpris, da Sagen var for i Afviklingsudvalget; dér var der Stemning for at sætte Maksimalpris paa Tørv, i det konservative Folkeparti var der ogsaa Stemning derfor, men der var eet Medlem af Venstre, som ikke vilde være med dertil, og Følgen deraf blev, at der ikke blev fastsat nogen Maksimalpris paa Tørv. I Dag forlanges 50 Kr. pr. Tons Tørv paa sjællandsk Jernbanestation, det er 10 Kr. mere, end man behøvede at give. Desuden har Forholdene medført, at det har været Brændselsnavnet ganske umuligt at foretage nogen som helst Fordeling af Brændselet, og jeg anser det for givet, at til Vinteren vil mangfoldige Landkommuner baade her paa Øerne og i Jylland, navnlig i de Egne af Jylland, hvor man har langt til Moserne, ikke have det nødvendige Brændsel, og Hjemmene vil ikke kunne blive forsynet paa normal Maade med